

mine Herrer, at i det Djeblit, man har givet den Grundlov, vi have, ere vi ikke alene i dette Ting satte til Herrer over, hvad der er til Landets Læve, men det er den lovgivende Forsamling i det hele: Regering, Landsting og Folketing, det er dem tilfammen, der skulle bestemme, hvad der er til Landets Læve. Den ene er ikke berettiget til at sige: vi alene forstaa, hvad der er til Landets Læve, og derfor bør vi ikke lade denne Sag komme til Behandling i det andet Ting, for vi ere bange for, at der saa kommer noget daarligt eller ubrugeligt ud deraf. Efter min Mening er der ganske vist Trang til Forandring af Politiet. Nu sætter jeg, at Gendarmene vare ikke mere, saa var der ganske vist efter min Mening Trang til en Forandring af Politiet, en Udvidelse af det rimelige, men i alt Fald en Forandring af det — jeg mener f. Eks. ikke, at Polititudgifterne bør alene være kommunale Udgifter — men Forhandlingen derom bør foregaa frit mellem Tingene, der bør ikke over det andet Tings Hoved eller over noget Tings Hoved hænge som en Svøbe, der siger: gøre I ikke det, have I det andet, saa have I Provisoriet! Denne Forhandling maa absolut være fri, og Folketinget maa have den gode Tanke om os, at vi ville søge at finde det bedste, det almenfornuftige, ligesom vi maa have de samme gode Tanker om det. Hvorfor skulle vi ikke ville det? Er der noget Menneſte, der ikke har Interesse i at saa Bedrager, Vagabonder og Plattenſlagere, alle, der volde Samfundet Glæde, hemmede og straffede? Jeg skulle ikke mene det; det vilde jo endogaa være en Slags Forbrydelse at tro om hinanden, at man ikke var fuldt ud interesseret i det. Vil man derfor fri Forhandling, vil man naa Haabet, vil man en virkelig lovbunden Lovordning ad den sædvanlige Vej, som Grundlovens § 2 anviser, saa siger jeg, at saa er der ingen anden Vej end at ophæve Gendarmerikorpset, ophæve det bart og blankt, og lad os da have den Tro til hinanden, at vi virkelig ville behandle Lovene og finde det bedste ud ogsaa for Politiets Bedkommende. Hvorfor tør de Herrer ikke have den Tro til mig, der tilhører Mindretallet, og til det andet Ting? Lad Grunde mødes med Grunde! Den sidste ærede Taler indrømmede, at nu var der ikke nogen særlig Ophidselse mere til Stede, i alt Fald kun i enkelte Kroge eller Hjørner, hvordan han nu udtrykte sig, enkelte Dele var det vist, han sagde; han brugte maaste — jeg dømmes ikke, det er den højterede Formands Sag at dømmes om det — et mindre parlamentarisk Udtryk.

Men naar der altsaa kun i enkelte Dele ikke er den rette Ro til Stede, hvorfor tør man da ikke forhandle rolig med os om Sagen uden alt politisk Væsen, uden alt Pres, om jeg saa maa sige, for at saa andre til at gøre noget fornuftigt; det skulle de gøre af sig selv. Det vil man ogsaa fra det andet Tings Side, det nærer jeg ikke Spor af Tvivl om. Kunde jeg derfor have nogen Indflydelse paa dette Tings Flertal, hvad jeg ikke har eller ikke tror at have, vilde jeg sige: lad os opfordre Regeringen til at tage det provisoriske Væsen tilbage, lad os forhandle rent og bart, paa bar Bund om Politiet, saa komme vi nok til en fornuftig Ordning. Lad os stole paa, at Tilstanden nu er rolig.

Saa, jeg antager med disse Par Bemærkninger at have tilstrækkelig klaret min Stilling, og jeg haaber, det ærede 4de Medlem for København (Octavius Hansen) nu er tilfreds, han, som paa en Maade udfordrede mig til at sige min og mine Meningsfællers Mening, jeg tror, at jeg er nogenlunde i Samklang med den Side af Tinget, jeg tilhører.

Det. Hansen: Jeg tør altsaa opfatte den sidste ærede Taler saaledes, at vi — han for sine Meningsfællers Bedkommende ligesom jeg og min ærede Sidemand for vore — ere enige om, at en Behandlingsmaade af de provisoriske Love som den, der finder Sted her i Tinget, er i højeste Grad imod Folketingets Dufte, saa at den ærede 3dje Landstingsmand for 3dje Kreds (Rump) ikke har kunnet paaberaabe sig noget Samthkke, og en Formodning om et Samthkke kan heller ikke længere finde Sted. Jeg berigtiger ogsaa, at modus vivendi ikke skulle udtræde Samthkke. Jeg tror netop, det er en foreløbig Overenskomst, som sluttes mellem visse Parter, om at ordne Tingene paa en vis Maade, der ganske vist ikke tilfredsstiller Retsshensynet, men som man dog bliver enig om at finde sig i indtil videre. Men hele dette Grundlag, det ærede Medlems Teori, maa herefter være faldet bort. — Det ærede Medlem sagde ogsaa, at der var ikke kommet noget nyt frem i Læve i denne Sag. Meget nyt er der ganske vist ikke kommet frem, men noget er der kommet, og det er egentlig det ærede Medlem, der nu har leveret det ny. Det er det, at nu høre vi ikke længere noget om, at det er Tiden, der mangler Landstinget til at gøre disse Love særdige til det andet Ting. Nej, nu høre vi fra det ærede Medlem, at disse provisoriske Love og deres Behandling i Landstinget er et „Led i den mangeaarige Kamp“.